

[Socialministeren.]

stav, men det var der jo saa meget, der var. Det var tillige en socialt set meget uheldig Praksis — det tror jeg, det ærede Medlem Hr. Kristen Amby vil indrømme —, thi den førte til, at de arbejdsløse Tilflyttere, der saaledes indtil videre afvistes i Hjælpekassen, søgte gennem Betleri og tilfældigt Sjøv samt Kammeraternes Bistand at hutle sig igennem Karantænetiden, blot med det Resultat, at de efter denne Tids Forløb i enhver Henseende var meget, meget vanskeligere at bringe paa ret Køl igen, end hvis man havde hjulpet dem straks. Men hvorledes er da Ordningen nu efter Hjælpekassernes Bortfald og Socialreformens Ikrafttræden? Jeg bortser her fra de skærpede Bestemmelser for arbejdsu villige, Kontrolreglerne o. s. v., og holder mig til de rene Tilfælde: en tilflyttet Person, paa hvem der intet er at sige, men som henvender sig kort efter Tilflytningen til Socialkontoret om Hjælp, som maa ydes ham, fordi det ikke er muligt at skaffe ham Arbejde. I hvilket Tilfælde Tilflytningskommunen her kan vise tilbage til eller faa sine Udgifter dækket af Fraflytningskommunen, er ordnet ved Lov om offentlig Forsorg § 53, jfr. § 60, hvis Regler, jfr. ogsaa Fortolkningen gennem det før nævnte Tilflyttercirkulære af 27. Marts 1934, er strengere, er mere fordelagtige for Tilflytterkommunen end den tidligere Lovgivning, mere, ikke mindre fordelagtige, hvilket atter viser, at den paastaaede store Tilflytning til Byerne, der altsaa slet ikke har fundet Sted, maatte have haft dybere-liggende Aarsager end Socialreformens Gen-nemførelse.

Men derfor kan man selvfølgelig godt rejse det Spørgsmaal, om Reglerne er strenge nok, eller om ikke den faktiske Opholdskommune i endnu større Udstrækning burde have Refusion for sine Udgifter fra den saakaldte retlige Opholdskommune, altsaa normalt Fraflytningskommunen. Dette Spørgsmaal er ganske vist ikke officielt, men underhaanden fra adskillige Steder rejst over for mig, ogsaa og naturligt nok fra et Par af de store socialdemokratiske Købstæder. Men dette rent praktiske Spørgsmaal har jo bare ikke det fjerneste med Politik at gøre eller med en principiel Kritik af Socialreformen. Bestemmelserne i Lov om offentlig Forsorg § 60 om den retlige Opholdskommune og de dør angivne Frister er Resultat af mine og andre kommunalkyndiges Overvejelser over, hvad der vilde give den gennemsnitligt set bedste og mest praktiske Ordning uden alt for megen Diskussion mellem Kommunerne; men jeg

er komplet lidenskabsløs over for en Ændring af disse Frister og har derfor ogsaa med Interesse læst det ærede Medlem Hr. Villumsens Udtalelse Sp. 435 med Hensyn til Lovændringer. Jeg tilraader blot at vise en vis Forsigtighed i saa Henseende. Naar man f. Eks. over for mig har sagt: Selvfølgelig ønsker vi ikke Stavnsbaand, men vi mener, at den, der uden Eksistensmuligheder kommer f. Eks. til en By, han skal, hvis han falder det offentlige til Byrde i Løbet af det første Aar, retlig anses for stadig at have Opholdskommunen i Fraflytningskommunen — Fristen er nu efter § 60, Nr. 5, 3 Maanedere og Betingelsen Trang til Hjælp i Fraflytningskommunen — ja, saa vil jeg svare: Det kan vi naturligvis godt diskutere, men er man rigtig klar over, at man gennem en saadan Udvidelse af Reglerne, der i Forvejen blev udvidet ved Socialreformen, vil aabne Sluserne for en dog temmelig urimelig Vidtløftiggørelse af Administrationen, for en omfattende Korrespondance mellem Kommunerne og for en Række Undersøgelser om, hvor vedkommende har opholdt sig i Løbet af det sidste Aar, og hans Trangsforshold i disse forskellige Kommuner? Jeg tror, man skal tænke sig lidt om, før man stiller slige Krav, jeg tror, man skal se Tiden lidt an, og det ud fra den dobbelte Betragtning, at Tilflytterproblemet i sig selv ikke er stort, at det har ganske andre og dybere Aarsager end Socialreformens Bestemmelser, der netop fortolkes i høj Grad i Favør af Tilflytterkommunerne, og at dette Problem, hvis det skal rejse Krav om Ændringer af Loven, er fuldkommen sagligt og prosaisk, men at Ændringer i Retning af stærkt udvidet Forpligtelse fra Fraflytningskommunen samtidig betyder tilsvarende øget Administration med dertil hørende Korrespondance og Skænderi mellem Kommunerne. Derfor tilraader jeg, at man holder Hovedet koldt og ser Tiden an, særlig da Statistikken altsaa viser, at Tilflytningen ikke er væsentlig større end forhen under Kriseperioder.

Det er jo ellers ikke en mere omfattende Administration, man er ude efter. Tværtimod klager man jo over den stærke Forøgelse af Administrationen. Længst ude i saa Henseende har, hvad der dog ikke vil vække særlig Forundring, det ærede Medlem Hr. Hans Thyge Jacobsen været, ganske vist ikke under Finanslovbehandlingen, men forleden under Behandlingen af det lille Forslag om mellemkommunal Refusion for Arbejdsløshedsudgifter, hvor han rettede et løst og temmelig ubehersket Angreb paa